

Druhá adventná nedeľa B

Mk 1, 1 – 8

10. december 23

Milé sestry a bratia v Kristovi

Každý rok nám advent vyplňajú dve biblické postavy: prorok Izaiáš a Ježišov predchodca Ján Krstiteľ. Obaja ľuďom ukazovali cestu do budúcnosti - tej lepšej, ktorá ale neprichádza zadarmo, automaticky. Obaja nás približujú moci dobra, chcú oslobodiť z moci zla, otvoriť nás pre poslanstvo božieho kráľovstva. Sú to len bájne postavy minulosti, alebo majú čo povedať aj nám dnes?

Ján Krstiteľ hlásal pokánie, krst na odpustenie hriechov a pripravoval cestu Mesiášovi, Spasiteľovi. Evanjelista ho opísal ako hlas volajúceho na púšti: pripravte cestu Pánovi. Dnešný svet takisto pripomína duchovnú pustatinu, púšť. Ľudia na rozdiel od minulosti len ťažko nachádzajú vo svete stopy Boha. Skôr vnímajú prírodné zákony, rôzne vonkajšie príčiny. Väčšinu ľudí to vedie k ilúzii, že k plnosti života sa máme dostať priamo, na základe svojich vlastných schopností. Mnohí sa aj vrhajú do akéhosi zápasu s Bohom, v ktorom chcú sami dokázať vlastnú nesmrteľnosť, aby napokon zistili, že sa len pokladali za duchovne silnejších, ako v skutočnosti sú.

Viera nás vedie k určitej skromnosti. Pripomína nám, že plnosť života sa nezískava priamo. A práve modlitba nám pripomína našu vlastnú nedostatočnosť. Modlitbou k Bohu sa totiž musíme akoby „vykloniť“ zo svojho vlastného ja, z centra svojej vlastnej moci. Pripomína nám tým obmedzenosť našich vlastných schopností, našu vlastnú smrteľnosť. Na jednej strane nás to pokoruje, na druhej ale otvára pre všetko opravdivé v živote. Aby sme nehľadali len to, čo má cenu len v očiach sveta, aj to len zdanlivú, aby sme sa v živote naopak neuspokojili s niečím menším, ako je to božie.

Dnes evanjelium zdôraznilo, že Ján neúčinkoval v ideálnych, „zlatých“ duchovných časoch. Namiesto toho hovorí, že Ján pripravoval Ježišovi cestu na pustatine, na púšti. Aj my dnes na duchovnej pustatine nášho sveta, ktorý už zväčša nerozumie reči o Bohu, musíme Ježišovi a Bohu budovať cestu nanovo - hľadať nový spôsob, ako dnes hovoriť o viere, o Bohu. Často môžeme len pripravovať pôdu pre túto reč. Dnes mnohí ľudia nemajú ani potuchu čo je viera, hoci boli ešte pokrstení. Často musíme vysvetľovať základné veci, čo je vzdialené k tomu, aby viera začala účinkovať v živote človeka.

Pri tom hľadaní novej cesty nám môže pomôcť ešte jedno porovnanie. O dobre a o Bohu v Ježišovej dobe hovorili okrem Jána Krstiteľa aj tzv. farizeji. Pred časom som počul zaujímavé porovnanie Jána Krstiteľa s farizejmi. Hoci Ján aj farizeji hovorili o Bohu, rozdiely medzi nimi boli veľké. Zatiaľ čo Ján ohlasovania Boha žil ako svoje poslanie, farizeji to vykonávali len ako funkciu, ktorou si chceli získať vážnosť u ľudí. Ján na rozdiel od farizejov žil na púšti. Farizeji si zakladali na svojej vážnosti, nechávali sa oslovovať Rabbi. Ján Krstiteľ sám o sebe hovoril: po mne prichádza mocnejší ako som ja. Ján neváhal svoj život položiť za pravdu, ktorú hlásal.

Adventný čas je vhodnou chvíľou zamyslieť sa, koľko z Jána Krstiteľa a koľko z farizejov sa nachádza vo mne, v mojom vlastnom prežívaní viery. Nakoľko je moje hľadanie Boha úprimné, otvorené. Nakoľko sa snažím nachádzať vo svojom živote novú cestu pre Krista, pre Boha? Či robím niečo pre

to, aby sa Boh mohol viac prejavovať v mojom vlastnom živote – tak aby sa stal požehnaním aj pre moje okolie? Snažím sa – podobne ako to robil aj Ján Krstiteľ - aj ja počúvať vo svojom živote boží hlas, ktorý ma niekedy vedie aj po nových cestách, alebo sa len podobne ako farizeji spolieham len na vonkajšie zvyklosti? Ľpiem na starých očakávaniach, alebo sa snažím pripraviť pre Boha, pre víno nového života aj ja nové mechy?

Hovorí sa, že každé ráno obsahuje kus zlata, podobne aj začiatok nového cirkevného roka. Advent nás vedie k tomu, aby sme prehodnocovali a obnovovali svoju vieru. Snažme sa túto šancu využiť.

Viliam Arbet